2026/1347

19.6.2026

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2026/1347

af 4. juni 2026

om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1 og 2, artikel 83, stk. 1, og artikel 87, stk. 2, sammenholdt med artikel 218, stk. 6,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet [1], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2025/2307 [2] blev De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet (»konventionen«) undertegnet på Unionens vegne den 25. oktober 2025 i Hanoi, Vietnam, med forbehold af indgåelse af konventionen.

(2) Konventionen er i overensstemmelse med Unionens sikkerhedsmål som omhandlet i artikel 67, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), nemlig at sikre et højt sikkerhedsniveau ved hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, ved koordinerings- og samarbejdsforanstaltninger mellem politimyndigheder, strafferetlige myndigheder og øvrige kompetente myndigheder samt ved indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivning.

(3) Konventionen finder anvendelse på specifikke strafferetlige efterforskninger eller retssager vedrørende strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen, samt på udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet (lovovertrædelser, der kan straffes med en maksimumstraf på mindst fire års frihedsberøvelse eller en strengere straf), og tillader kun udveksling af oplysninger til disse formål.

(4) Konventionen harmoniserer et begrænset sæt klart definerede lovovertrædelser, samtidig med at den giver deltagerstaterne den nødvendige fleksibilitet til at undgå kriminalisering af lovlig adfærd.

(5) Konventionen fastsætter kun minimumsregler for juridiske personers ansvar for de deltagelse i de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen. Den kræver ikke, at deltagerstaterne vedtager sådanne foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastlægge et ansvar for juridiske personer på en måde, der ville være uforenelig med deres retsprincipper.

[1] Godkendelse af 20. maj 2026 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

[2] Rådets afgørelse (EU) 2025/2307 af 13. oktober 2025 om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af bevismateriale i elektronisk form vedrørende grov kriminalitet (EUT L, 2025/2307, 11.11.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/2307/oj).

(6) Konventionen er også i overensstemmelse med Unionens mål om beskyttelse af personoplysninger, privatlivets fred og grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med artikel 16 i TEUF og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«).

(7) Konventionen indeholder robuste menneskerettighedsbetingelser og -garantier, som er en del af konventionens formål og hensigt og er uløseligt forbundet med de beføjelser og procedurer, som konventionen fastsætter. Som sådan kan disse betingelser og garantier ikke gøres til genstand for forbehold. Konventionen udelukker enhver fortolkning, der ville føre til undertrykkelse af menneskerettigheder eller grundlæggende frihedsrettigheder, navnlig ytringsfrihed, samvittighedsfrihed, meningsfrihed, religionsfrihed eller trosfrihed, forsamlingsfrihed og foreningsfrihed. Disse garantier sikrer også, at internationalt samarbejde kan nægtes, hvis dette internationale samarbejde ville være i strid med deltagerstaternes nationale lovgivning, eller hvis en sådan nægtelse er nødvendig for at undgå enhver form for forskelsbehandling.

(8) Med hensyn til beføjelser og procedurer både på nationalt og internationalt plan fastsætter konventionen horisontale betingelser og garantier, der sikrer beskyttelse af menneskerettighederne i overensstemmelse med deltagerstaternes forpligtelser i henhold til international menneskerettighedslovgivning. Deltagerstaterne skal indarbejde proportionalitetsprincippet i deres nationale lovgivning. Sådanne betingelser og garantier skal bl.a. omfatte. domstolsprøvelse eller anden uafhængig prøvelse, retten til effektive retsmidler, begrundelser for anvendelse samt begrænsning af sådanne beføjelsers og procedurers omfang og varighed.

(9) Konventionen indeholder en særlig bestemmelse om beskyttelse af personoplysninger, som sikrer, at vigtige databeskyttelsesprincipper, herunder formålsbegrænsning, dataminimering, proportionalitet og nødvendighed anvendes i overensstemmelse med chartret, før personoplysninger kan videregives til en anden deltagerstat.

(10) Med sin deltagelse i forhandlingerne på Unionens vegne sikrede Kommissionen, at konventionen var forenelig med de relevante EU-regler.

(11) En række forbehold er relevante for at sikre konventionens forenelighed med Unionens lovgivning og politikker samt for en ensartet anvendelse af konventionen blandt medlemsstaterne i deres forbindelser med deltagerstater uden for EU og for en effektiv anvendelse af konventionen.

(12) Forbehold berører ikke eventuelle andre forbehold, som medlemsstaterne måtte ønske at fremsætte individuelt, hvor det er tilladt.

(13) Eftersom konventionen indeholder procedurer, der forbedrer den grænseoverskridende adgang til elektronisk bevismateriale og et højt beskyttelsesniveau, vil det at blive part i konventionen fremme konsekvensen i Unionens indsats for at bekæmpe cyberkriminalitet og andre former for kriminalitet på globalt plan. Det vil lette samarbejdet mellem de EU-stater, der deltager i konventionen, og deltagerstater uden for EU, samtidig med at der sikres et højt beskyttelsesniveau for enkeltpersoner.

(14) Unionens hurtige indgåelse af konventionen vil desuden sikre, at Unionen får en meningsfuld stemme tidligt i gennemførelsen af denne nye globale ramme for bekæmpelse af cyberkriminalitet.

(15) I henhold til konventionens artikel 64, stk. 3, skal konventionen ratificeres, accepteres eller godkendes af stater og regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen.

(16) Unionen bør blive part i konventionen sammen med sine medlemsstater, da Unionen og dens medlemsstater er kompetente på de områder, der er omfattet af konventionen. Unionens indgåelse af konventionen berører ikke medlemsstaternes kompetence med hensyn til ratifikation, accept eller godkendelse af konventionen i overensstemmelse med deres interne procedurer. Konventionen bør indgås på Unionens vegne for så vidt angår spørgsmål, der falder inden for Unionens kompetence, for så vidt konventionen kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde. På området med delt kompetence bevarer medlemsstaterne deres kompetence, for så vidt konventionen ikke berører fælles regler eller ændrer deres rækkevidde.

(17) I overensstemmelse med konventionen skal Unionen i sit instrument for ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse erklære omfanget af Unionens kompetence med hensyn til de forhold, der er omfattet af konventionen. Unionen definerede omfanget af Unionens kompetence med hensyn til de forhold, der er omfattet af konventionen, i Den Europæiske Unions kompetenceerklæring afgivet i overensstemmelse med artikel 64, stk. 3 og 4, i De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet (»kompetenceerklæringen«).

(18) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ([3]) og afgav udtalelse den 4. september 2025.

(19) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(20) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(21) Konventionen, de vedlagte forbehold og kompetenceerklæringen bør godkendes —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet ([4]) (»konventionen«) godkendes herved på Den Europæiske Unions vegne.

Artikel 2

Den kompetenceerklæring, der er afgivet i overensstemmelse med konventionens artikel 64, stk. 3 og 4, godkendes herved på Den Europæiske Unions vegne.

Artikel 3

Forbeholdene godkendes herved på Den Europæiske Unions vegne.

Artikel 4

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen ([5]).

Udfærdiget i Luxembourg, den 4. juni 2026.

På Rådets vegne

C. FITIRIS

Formand

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([4]) EUT L, 2026/1348, 19.6.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/convention/2026/1348/oj.

([5]) Datoen for aftalens ikrafttræden offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på foranledning af Generalsekretariatet for Rådet.

Forbehold

1. Unionen og dens medlemsstater handler i overensstemmelse med følgende angivelser, når det drejer sig om forbehold for så vidt angår De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet (»konventionen«).

2. Konventionen indeholder ikke en særlig bestemmelse om forbehold. Konventionen giver derimod udtrykkeligt en deltagerstat mulighed for at erklære, at den pågældende part benytter sig af et forbehold i henhold til visse af konventionens artikler: artikel 11, stk. 3, artikel 23, stk. 3, litra a), artikel 23, stk. 3, litra b), andet afsnit, artikel 42, stk. 5, og artikel 63, stk. 3 og 4. Konventionen tillader også implicit andre forbehold, forudsat at de pågældende forbehold er i overensstemmelse med artikel 19, litra c), i Wienerkonventionen om traktatretten, udfærdiget i Wien den 23. maj 1969, og med folkeretlig sædvaneret og derfor ikke er uforenelige med konventionens genstand og formål.

3. Unionen og dens medlemsstater tager et forbehold i henhold til artikel 63, stk. 3, og angiver, at de ikke anser sig for bundet af artikel 63, stk. 2, for så vidt angår bilæggelse af tvister om spørgsmål, der henhører under Unionens kompetence eller vedrørende bilæggelse af tvister mellem medlemsstaterne eller mellem Unionen og en medlemsstat.

4. Når medlemsstaterne overvejer at tage deres egne forbehold, underretter de Kommissionen herom i forvejen.

5. De menneskerettighedsbetingelser og -garantier, der er anerkendt og fastsat i konventionen, herunder i artikel 6, artikel 21, stk. 4, artikel 24 og 36, artikel 37, stk. 15, og artikel 40, stk. 22, er en del af konventionens formål og hensigt. Unionen og dens medlemsstater kan derfor ikke tage forbehold for nævnte artikler. Unionen bør gøre indsigelse mod forbehold fra i konventionen deltagende stater uden for EU, som anses for at være uforenelige med konventionens formål og hensigt, uden at dette berører medlemsstaternes mulighed for at gøre den samme indsigelse på koordineret vis.

Den Europæiske Unions kompetenceerklæring afgivet i overensstemmelse med artikel 64, stk. 3 og 4, i De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet

1. Den Europæiske Union (»Unionen«) indgiver i overensstemmelse med artikel 64, stk. 3 og 4, i De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af elektronisk bevismateriale vedrørende grov kriminalitet (»konventionen«) følgende erklæring for så vidt angår de områder, der er omfattet af konventionen.

2. Unionens medlemsstater er Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Irland, Den Hellenske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Kroatien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland og Kongeriget Sverige.

3. I henhold til artikel 3 og 4 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har Unionen enekompetence i nogle spørgsmål, og i andre spørgsmål er kompetencen delt mellem Unionen og dens medlemsstater. I henhold til artikel 4, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) forbliver beføjelser, der ikke er tildelt Unionen i traktaterne, hos medlemsstaterne.

4. I denne forbindelse erklærer Unionen for det første, at den har kompetence til at indgå internationale aftaler og opfylde de forpligtelser, som de medfører, og som vedrører området for frihed, sikkerhed og retfærdighed, for hvilket der gælder en delt kompetence med medlemsstaterne i henhold til artikel 4, litra j), i TEUF. Dette vedrører dermed følgende områder i overensstemmelse med artikel 67, stk. 3, artikel 82, stk. 1 og 2, artikel 83, stk. 1, og artikel 87, stk. 2, i TEUF:

   a) at sikre et højt sikkerhedsniveau ved hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, racisme og fremmedhad, ved koordinerings- og samarbejdsforanstaltninger mellem politimyndigheder, strafferetlige myndigheder og øvrige kompetente myndigheder samt ved gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser og om nødvendigt indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivning".

   b) at indgå i retligt samarbejde i straffesager i Unionen baseret på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser, herunder indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser på specifikke områder inden for processuel og materiel strafferet, herunder foranstaltninger med henblik på at:

      i) støtte uddannelse af dommere og anklagere samt andet personale i retsvæsenet

      ii) fremme samarbejdet mellem judicielle eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne i forbindelse med strafforfølgning og fuldbyrdelse af afgørelser

   c) at fremme politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension ved at fastsætte minimumsregler vedrørende:

      i) enkeltpersoners rettigheder inden for strafferetsplejen

      ii) kriminalitetsofres rettigheder

d) at fastsætte minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, samt for straffene herfor på områder med kriminalitet af særlig grov karakter, der har en grænseoverskridende dimension. Der er tale om følgende kriminalitetsområder: terrorisme, menneskehandel og seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, korruption, forfalskning af betalingsmidler, edb-kriminalitet og organiseret kriminalitet.

e) at etablere et politisamarbejde, der inddrager alle medlemsstaternes kompetente myndigheder, herunder politi, toldmyndigheder og andre særlige retshåndhævende myndigheder inden for forebyggelse, afsløring og efterforskning af strafbare handlinger; med henblik herpå kan Unionen fastlægge foranstaltninger vedrørende:

i) indsamling, opbevaring, behandling, analyse og udveksling af relevante oplysninger

ii) støtte til uddannelse af personale og samarbejde om udveksling af personale, om udstyr og om kriminalitetsforskning

iii) fælles efterforskningsteknikker vedrørende afsløring af grove former for organiseret kriminalitet.

5. For det andet erklærer Unionen, at den i overensstemmelse med artikel 16, stk. 2, i TEUF har kompetence til at fastsætte regler for beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger foretaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer samt af medlemsstaterne under udøvelse af aktiviteter, der er omfattet af EU-retten, og regler for den frie udveksling af sådanne oplysninger.

6. Navnlig bør denne erklæring ikke fortolkes således, at den gør brug af Unionens mulighed for at udøve sin eksterne kompetence på områder, der er omfattet af konventionen, og som henhører under delt kompetence, i det omfang en sådan kompetence endnu ikke er udøvet internt af Unionen. På området med delt kompetence bevarer medlemsstaterne deres kompetence, for så vidt konventionen ikke berører fælles regler eller ændrer deres rækkevidde, herunder deres forventede fremtidige udvikling. Omfanget af Unionens kompetence skal derfor vurderes på grundlag af en omfattende og detaljeret analyse fra sag til sag af forholdet mellem konventionen og de præcise bestemmelser i hver enkelt EU-retlig foranstaltning. Anvendelsesområdet for og udøvelsen af sådan EU-kompetence er på grund af dennes karakter i konstant udvikling.

7. Unionen og dens medlemsstater har derfor kompetence til at indgå konventionen. Unionens indgåelse af konventionen berører ikke medlemsstaternes kompetence med hensyn til ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse af konventionen.

8. Unionen skal i henhold med konventionens artikel 64, stk. 3 og 4, meddele depositaren om enhver relevant ændring af omfanget af sin kompetence.